

JYRKI TEPSA

**SUOMEN
DOPINGIN
KUMMISETÄ**

Toimittanut Sami Lotila

JYRKI TEPSA

**SUOMEN
DOPINGIN
KUMMISETÄ**

Toimittanut Sami Lotila

BAZAR

Bazar Kustannus
Copyright © Jyrki Tepsa ja Bazar Kustannus 2023

Bazar Kustannus on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä.

ISBN 978-952-376-412-5

Taitto Jukka Iivarinen / Taittopalvelu Vitale
Painettu EU:ssa

ESIPUHE: TAIVAAN LAHJA SUOMEN URHEILEVALLE NUORISOLLE

Tämän kirjan ilmestyessä minä lusin Riihimäen vankilan teva-osastolla. Teva tarkoittaa tehostettua valvontaa. Tehostetulla valvonnalla meitä JR-vankeja yritetään estää tappelemasta ja käymästä huume- ja hormonikauppaa. Minä melkein viihdyn täällä, sillä osastolla ei ole hörhöjä, ulkomaalaisia tai nuoria; on vain alan miehiä, joiden ei tarvitse pullistella. Oleskelen pienessä sellissäni, ulkoilen tunnin päivässä pienellä pihamaalla, treenaan kesät talvet pienellä ja huonosti varustellulla ulkokuntosalilla... Olen muuttumassa itsekin pieneksi, sillä ensimmäistä kertaa pitkään aikaan en käytä hormoneja. Olen laihtunut kuukaudessa seitsemän kiloa. Hormonit tekivät minut isoksi ja vahvaksi, kuten ne ovat tehneet tuhannet asiakkaanikin.

Elämässäni kaikki on nyt pientä, kun kerran olin ainakin omasta mielestäni niin suuri, etten edes mahtunut ravintolan ovesta sisään. Leijuin vuosia pilvissä, matkustin ympäri Eurooppaa ja Venäjää sekä tienasin hormoneilla ja huumeillakin satumaisia summia rahaa. Pääsin elämässäni kaitavallaan pitkälle, kun ottaa huomioon lähtökohtani. Olen kotoisin metsien ja tunturien keskeltä Sodankylästä. Olen

lyhyenlanta Lapin jätkä, joka pääsi isoihin piireihin kovalla työllä ja häikäilemättömyydellä.

Tämänkertaisenkin tuomioni sain dopingaineiden maahantuonnista ja myynnistä, mistäpä muustakaan. Kyse oli internetin Tor-verkon Silkkitiestä, josta lehdetkin ovat kirjoitelleet. Samaa hommaa minä olen tehnyt melkein koko ikäni, tuonut maahan ja myynyt ryynejä, kuten kirjani yksityiskohtaisesti kertoo. Se on ollut elämänuora, jota en suosittelen kenellekään. Minunkaan kohdallani rikollisuus ei lopulta kannattanut, vaikka ulospäin on usein varmaan näyttänyt siltä, että minulla menee aivan helvetin lujaa. Rikollismaailmassa ei ole oikeita kavereita eikä keneenkään voi luottaa, mikä käy ilmeiseksi viimeistään siinä vaiheessa, kun vaikeudet alkavat ja poliisit alkavat koputella oveen ihan liian usein. Niin kävi minullekin.

Pääni on teflonia enkä osannut lopettaa ajoissa. Vielä parempi olisi ollut, jos en olisi koskaan edes aloittanut.

Urani oli pitkä: se kesti kolmen vuosikymmenen ajan. Olin eräänlainen suomalaisen dopingin kummisetä, jonka alaisuudessa työskenteli parhaimmillaan 86 katu- ja salitason hormonidiileriä ympäri Suomen. Toivon, että aina kun keskustellaan hormoneista ja niiden myymisestä, keskustellaan myös niiden ostajista ja käytöstä. En olisi myynyt ainuttakaan tabua tai ampullia, ellei niille olisi ollut kysyntää. En ikinä tyrkyttänyt hormoneja kenellekään. Olen joskus laskenut leikkiä, että olen taivaan lahja Suomen urheilvalle nuorisolle, mutta en ikinä myynyt alaikäisille. En tietenkään voi tietää, ketkä ja minkä ikäiset niitä minun myymiäni horppuja lopulta käyttivät.

Virallisista tilastoista ei todellakaan saa todenmukaista kuvaa siitä, kuinka paljon Suomessa on roinaajia. Usein puhutaan kymmenestä tuhannesta käyttäjästä tai enintään parista kymmenestä tuhannesta, kun todellinen lukumäärä on varmasti kymmenkertainen. Testosteronia piikittävät ja steroideja popsivat kilpaurheilijoiden lisäksi aivan tavalliset kuntoilijat, jotka haluavat päästä kesäksi kuntoon, tai keskiikäiset naiset, jotka hakevat nuorekkuutta ja potkua seksielämäänsä. Itse asiassa hormoneista enintään vain kymmenesosa menee kilpa- ja huippu-urheilijoille. Kauneusihanne on Suomessakin nyt semmoinen, että kaikilla pitää olla sixpack ja suonikkaat hauikset. Hormoneja käytetään, koska niillä on myönteisiä vaikutuksia, mutta sekin on totta, että väärin käytettyinä ne voivat tappaa. Hormoneja on Suomessa aivan kaikkialla, ja jokainen, joka niitä haluaa, varmasti niitä myös löytää.

Olin itse vanhan liiton diileri ja tein kauppaa mieluummin kasvotusten, mutta nykyään hormonikauppa on painunut pääosin nettiin. Olin lajini viimeisimpiä, ellen vihonviimeinen.

Tätä kirjaa tehdessäni havahduin useita kertoja tunteeeseen, että nyt panen kyllä omiani. Olenhan Lapista, jossa kaikki ovat vääräleukoja ja jossa totuus on suhteellinen käsite. Mutta en pannut. Kaikki, mitä kirjassa kerron, on totta. En ole pannut juttuihini Lapin lisää. Pikemminkin vähätellen kuin liioittelen. Ostamani ja myymäni hormonilastit olivat usein valtavan kokoisia, ja seikkailuni etenkin Venäjällä olivat usein täysin päättömiä. Ihme, että olen enää edes elossa. Olin kova ja armoton kauppamies, jonka paras kaveri oli pistooli, mitä kannoin aina mukani. Oli aikoja,

kun menin illalla vuoteeseen konepistoolin kanssa. Minulle ei ryppyilyt.

En kadu tekojani, sillä se ei muuttaisi jälkikäteen enää mitään. Kaikella oli tarkoituksensa. Yhdestä asiasta olen kuitenkin ylpeä, ja se on se, että pääsin eroon päihteistä. Uskoon en tullut, mutta olen ollut jo monta vuotta täysin raitis. En juo, en polta, en nuuskaa, en piikitä. Jäin jo nuorena miehenä koukkuun ensin viinaan ja sitten amfetamiiniin ja kokaiiniin ja lopulta muuntohuumeisiin, mutta lopulta onnistuin taistelemaan itseni niistä vapaaksi. Elämä on aika lailla erinäköinen, kun sitä katselee kirkkain silmin ja kirkkaalla mielellä.

Nyt vain toivon, että pääsisin taas katselemaan elämää vankilan muurien ulkopuolelta. Uskokaa minua, lusiminen on perseestä. Vankilassa ihmiseltä otetaan pois kaikki, mitä hänellä on, eikä tilalle anneta kuin tyhjyyttä.

Antoisia luku- ja kuunteluhetkiä

Jyrki Tepsa

Riihimäen vankilassa kesällä 2023

OSA 1

LAPPI

TAAS KERRAN LUSIMASSA

Makoilen sellissä numero 05, osastolla N2. Tämä on eristys-osasto Vantaan tutkintavankilassa. On vuosi 2020. Olen ollut täällä nyt 172 päivää, ja eristys jatkuu hamaan tulevaisuuteen. Olen tutkintavanki 432/20, eli olen 432. vanki vuonna 2020, joka on tullut sisään Suomen vankiloihin. Tällä kertaa minut otettiin kiinni alun perin 21.1.2020.

En saa olla yhteydessä keneenkään muuhun kuin asianajajaani ja avovaimooni Lenaan. Soittelen Lenalle usein. Sekin etu putsarina olemisesta on, että saan soittaa joka päivä. Vankilan puheluhiintoja tosin voi kutsua ryöstöksi, sillä niin kalliita ne ovat, 16 senttiä minuutilta. Kanttiinista saa ostaa numerosarjan, jolla saa soittaa luvallisiin numeroihin.

Olen käynyt konnan urallani läpi kaikki Suomen vankilat, mutta ei näihin totu koskaan. Olen istunut puolenkymmentä kertaa plus siihen päälle tutkintavankeudet. Elämästäni 11–12 vuotta on vierähtänyt vankiloissa. Toiminnallani olen turvannut Suomen vankeinhoitolaitoksen rahoitusta ja työllisyyttä ja sen ammatinharjoittajien toimeentuloa.

Osastoni on tälläkin kertaa kolikko niin kuin vankiloiden tilat muutenkin. Varsinkin uudet vankilat Suomessa ovat kliinisen siistejä, mutta niiden viihtyvyys onkin sitten taas aivan eri asia.

Osastolla hallitseva tila on käytävä, jolla on kaikkiaan kymmenen selliä. Käytävän päässä on yleinen tila, jossa on keittiö, jääkaappi, pirttipöytä ja tupakointinurkkaus. Lisäksi löytyy toimintahuone, joka on eräänlainen pieni kuntosali, jossa on soutulaite, kuntopyörä, kaksi kappaletta kankaisia kahvakuulia ja kaksi kappaletta jumppakuminauhoja. Missään muualla vanki ei voi kuluttaa aikaansa, sillä sellemme ovet ovat kiinni lähes koko ajan.

Pesutupa on minun eli putsarin valtakunta. Siellä voi pestä vaatteensa ja kuivata ja jopa silittääkin ne. Sauna lämpiää kerran viikossa tiistaisin ja on koko porukalle viikon kohokohta. Jotain se kai kertoo vankilan arjen tylsyydestä, että sauna voi olla ykkösjuttu. Paitsi että korona-aikana sauna tietenkin kiellettiin, eli siinä meni sekin huvi.

Ulkoilu tapahtuu pienellä asfalttipihalla, jonka ympärillä on korkeat muurit. Sinne pääsee kerran päivässä, tunniksi kerrallaan aina iltapäivisin. Joskus kundit huutelevat pihalla toisilleen, mutta vartijat puuttuvat siihen nopeasti. Välillä tosin saa huutaakin niin paljon kuin keuhkoista lähtee ja vaikka koko ulkoilun ajan eli tunnin verran. Joidenkin mielestä huutamisella on terapeuttinen vaikutus, mutta itse en ole siitä niin varma.

Arki vankilassa on aina samanlaista. Samaa paskaa ympäri vuorokauden. Oveni aukeaa tasan kello seitsemän, ja sitten jaan aamupalan. Se on putsarin tehtävä. On heitäkin, jotka eivät viitsi nousta syömään, mutta pamppu vilkaisee aina jokaiseen selliin, ovatko kaikki vielä hengissä. Kerrallaan avataan aina kahden vangin ovet. Aamupala on aina samanlainen eli kaurapuuroa, kananmuna, juusto ja leipä. Maitoa saa lasillisen. Ovet suljetaan heti, kun aamupalat on saatu.

Sitten jatkan pötköttelyä tai puuhastelen jotain pientä, kuten pesen vaatteita. Huolehdin talon vaatteiden pesut, mutta pesen myös muiden vankien vaatteita. Olen posessa vähän kuin emäntä, joka pyörittää arkea.

Aamupäivisin kaikille annetaan tunti aikaa poistua sellistään treenaamaan tai polttamaan tupakkaa tai soittamaan tai vain valittamaan elämän kurjuutta. Sen jälkeen saadaan lounas kello 10.30. Tietysti se on tyyppillistä laitosruokaa eli jauhoja lykätään joka paikkaan, mutta kasviksia ja salaatteja on silti riittävästi. Nykyään henkilökunnalla ja vangeilla on pääsääntöisesti samat ruuat. Eristysosastojen vangit syövät tietysti omissa selleissään. Yleensä syön itsekin sellissä, vaikka voisin syödä myös keittiössä. Keittiöön menen vain silloin, kun fiilikseni on hyvä ja voin ottaa rennosti. En voi vittu sietää minkäänlaista pullistelua keneltäkään. Se on niin turhaa, kun kerran samassa veneessä tässä ollaan kaikki.

Lounaan jälkeen katselen yleensä telkkaria, ja joskus menen soutamaan. Putsarina saan erivapauksia treenaamisenkin suhteen. Soudan välillä kuin mielenköyhä, ja joi-nakin päivinä menee puhki 30 kilometriä. Se tekee hyvää selkälihaksille ja pitää ajatukset poissa todellisuudesta.

Päivällinen on kello 15, jonka jälkeen ovet menevät kiinni ja sanotaan hyvää yötä. Siis hyvää yötä kello kolme ilta-päivällä. Putsarin ovi suljetaan tuntia myöhemmin. Aika usein pyydän kuitenkin pamppuja laittamaan oveni kiinni jo aikaisemmin, sillä ei ole järkeä kävellä tyhjää käytävää edestakaisin. Siinä tuntee itsensä vielä hullummaksi kuin oikeasti onkaan.

Maanantaisin on kanttiinipäivä, ja se on oikeastaan myös juhlapäivä. Silloin saa karkkia, ruokaa, tupakkaa ja

mahdollisesti jotain muutakin, mitä kanttiinissa sattuu olemaan. Ostot tehdään kauppalistalla ja ostokset tuodaan sellin ovelle. Nykyään tupakointi on sellissä kielletty, mutta vaikeasti valvottavana asiana harva pamppu kiinnittää siihen sen suurempaa huomiota.

Osaston perusporukka on innokkaita treenaamaan, ja juuri sen vuoksi ilmapiiri onkin mielestäni niin hyvä. Heti kun osastolle tulee joku päihdehakuinen tyyppi tai narkkari, niin meikäläisen vati meinaa palaa heti. On niin vitun raskasta kuunnella niitten juttuja. Raitistuin vuonna 2016 enkä jaksanut kuunnella enää sitä samaa paskaa mitä pyöritin itse vuosia. Olisin kuollut, jos en olisi jättänyt viinaa ja kamaa.

Hormoneista en ole päässyt irti, enkä haluakaan päästä. Niistä minut tunnetaan. Vankilassa on aikaa treenata punttia ja tulokset paranevat, etenkin kun kehitystä vauhdittaa pikatestolla, siis lisätestosteronilla. Miksi ei vauhdittaisi? Ei horpuissa ole mitään pahaa, jos niitä osaa käyttää oikein. Kaikkihan niitä käyttävät. Joillekin ne eivät sovi, mutta eivät-hän viina ja huumeetkaan sovi kaikille, tai rasva ja sokeri.

Perjantaina täällä saa käydä kirjastossa. Viihdyn siellä yleensä vain kymmenen minuuttia ja matkaa sinne on sellistäni 25 metriä, mutta pointti on se, että se on osaston ulkopuolella. Se tekee siitä henkireiän osaston harmaaseen arkeen. Bingo on kerran viikossa, ja sosiaalityöntekijän luo pääsee tunniksi kerran kolmessa viikossa. Kaikki mikä rikkoo rutiinin on tervetullutta, ihan kaikki, mikä vain. Lisäksi käytössä on psykologi, jolle pääsee kolmen viikon välein.

Kävin tällä kallonkutistajalla, naisihmisellä, kerran. Puhuin hänelle tunnin putkeen, ja hän katseli minua kummissaan. ”Olet liian tervepäinen, että voitaisiinko kuule

säästää ajat heille, jotka niitä todella tarvitsevat?” hän kysyi minulta lopulta.

Olin samaa mieltä hänen kanssaan. Minulla on ADHD, mutta en ole hullu. Olin kyllä tulossa hulluksi, mutta se menee muuntohuumeiden piikkiin. Tästä kerron myöhemmin lisää.

Rutiinin rikkovat myös KRP:n kuulustelijat. He pommittavat kysymyksillään aina monta tuntia kerrallaan, mutta olen avannut suuni kuulustelussa viimeksi vuonna 1997. ”Käytän oikeuttani olla vaiti”, olen toistanut kuulustelijoilteni joka kerta viimeiset 25 vuotta. Pettymys ja vitutus ovat loistaneet heidän kasvoiltaan.

Tällä kertaa tutkintamateriaalia on kuulemma 7 500 sivua ja meikäpoika, että mitä vittua tässä taas oikein tapahtuu? En ymmärrä syytteitä, sillä minun mielestäni kyseessä oli pelkkä kaveripiirin puuhastelu. Diilailimme horppuja puolin ja toisin ja aika paljon ihan vaan omaan käyttöön: Decadubolia, Nutrabolia ja sellaisia. Näyttää kuitenkin vahvasti siltä, että olen saamassa useamman vuoden linna-tuomion, taas kerran.

”Kuule Tepsa, tän keissin tutkinta on maksanut yhteiskunnalle jo miljoona euroa”, tutkija totesi minulle kuin ohimennen, ja minä mietin siihen, että pitäisikö tässä tuntea itsensä nyt tärkeäksi.

Aloin miettiä, että tällaisella rahamäärällä, miljoonalla, viranomaisten on pakko saada tuloksia aikaan, vaikka asia olisi olematon. Käytännössä se kai tarkoittaa sitä, että minut on pakko saada poseen ja mieluummin pitkäksi kuin lyhyeksi aikaa.

MULKKU SEISOO JA JAKSAA BAILATA

Minuun kohdistuvat tämänkertaiset syytteet liittyvät ainakin osittain Silkkitie-juttuun. Tapaukseni tutkinta alkoi, kun Silkkitie-sivuston serveri löytyi Ranskasta. Silkkitiehän oli ollut yksi Suomen lehdistön lempiteemoista jo pitkään, vaikka tuskin niissä lehdissä kukaan loppujen lopuksi edes ymmärtää, että mistä siinä oikein oli kyse.

Silkkitie oli internetin pimeässä Tor-verkossa toiminut kauppapaikka, jossa ostettiin ja myytiin kaikenlaista valolle arkaa ja laitonta tavaraa ja usein aika isossa mittakaavassa. Totta kai siellä käytiin kauppaa myös horpuilla. Itse en osallistunut nettimyyntiin, vaikka tunsinkin tyypit, jotka sitä tekivät, ja tiesin myös jutun pääepäillyn. Meillä oli myös samoja tavaran vastaanottajia. Suomen voimailu- ja dopingpiirit ovat pienet, kilin kulkusten kokoiset, ja niissä kaikki tuntevat toisensa.

Minä olen vanhan koulukunnan kauppamies, eivätkä nettijutut kiinnosta minua; tykkään myydä kasvotusten ja paiskata kättä päälle. Vasta omissa kuulusteluissani sain tietää nettimyyntiin liittyneiden sivustojen nimiä. Jutun pääepäillyn olin tavannut muutaman kerran, ennen kiinniottoani useamminkin, sillä hän muutti Helsinkiin. Meidän oli tarkoitus käydä treenaamassa kimpassa eikä mitään sen

kummempaa. Juttuvyyhdissä hän on paljon syytettyjä, varmaankin noin 20 miestä ja pari naistakin. Käsittääkseni kokonaisuus oli ollut pystyssä jo kahdeksan vuotta ja aina välillä oli joku jäänyt kiinni, mutta kauppa oli jatkunut.

Ajauduin juttuun mukaan vuonna 2018, kun olin päässyt vankilasta. Eräs tuttu kaveri lähetti minulle sähköpostiin dopinghinnaston ja ehdotti yhteistyötä. ”Miten ois, Jyrki, lähetkö messiin? Kukaan ei osaa tätä hommaa Suomessa paremmin kuin sä”, hän imarteli ja saattoi olla oikeassa.

Ensin en ollut kiinnostunut kaverin ehdotuksesta. Asuin Oulussa, treenasin punttisalilla melkein kokopäiväisesti ja kävin kaikenlaisissa AA-ryhmissä. Yritin tosissani pysyä kaidalla tiellä ja minulla oli rahaa jemmassa sen verran, että tulin toimeen.

Pikkuhiljaa aloin kuitenkin kyllästyä elämään, jossa ei ole muuta kuin puntteja ja päihderyhmiä. Tiesin, että dopingaineiden salakuljetus on minulle helppoa kuin heinänteko. Minulla oli kontakteja ja tunsin kuljetusreitit. Yhtäkkiä alkoi tuntua hullulta, etten käyttäisi tietotaitoani hyväkseni.

Siitä se lähti. Aloin lämmitellä vanhoja kanavia ja järjestellä kuljetuslinjoja Romaniasta ja Baltiasta. Otin yhteyttä oikeisiin ihmisiin, joista jotkut olin tavannut joskus kasvotusten ja jotkut en. Tällä kertaa pidin verkostoni pienenä, noin kymmenessä ukossa, kun parhaimmillaan minulla on ollut yhdellä kertaa 86 myyjää. Nykyään näissä kuvioissa on mukana vain ammattikonna, harrastelijamaisuus jäi viime vuosituhannen puolelle. Joissakin maissa mukana on edelleen myös viranomaisia. Etenkin isommissa kuvioissa viranomaisten merkitys on ensiarvoisen tärkeä; ilman heidän panostaan hommat eivät luista.

Sustanolia, Deca-Durabolinia, ryssännappeja, Winstrolia... kaikkea oli saatavana ihan niin kuin ennenkin. Uutta oli se, että maksuvälineenä saatettiin käyttää myös bitcoineja, vaikka suurin osa rosvoista halusi totta kai käteistä rahaa. Käteisestä ei jää mitään jälkiä, mutta ei taida jäädä bitcoineistakaan.

Nyrkkisääntö hormonikaupassa on, että mitään ei lähetetä koskaan lentoteitse, sillä lentoposti läpivalaistaan. Kun lähettää maitse, niin tavara tulee tullista läpi niin että heilahtaa. Liettuasta kun lähettää rahti- tai logistiikkafirman autossa lastin kohti pohjoista, riski jäädä kiinni on nollan prosentin luokkaa. Lähtöpäässä tullit eivät koskaan edes yritä saada mitään kiinni. Yksittäisiä kiinnijäämistapauksia minullakin tietysti on ollut, mutta todella, todella vähän.

Sitten pitää löytää vastaanottajia, ja parhaiten heitä löydyy päihdeongelmallisista. Tenukkeppien huono puoli sen sijaan on sitten se, että he eivät koskaan muista mitään. Tämänkin jutun tutkinnassa eräs vastaanottaja väitti saaneensa 30 lähetystä, vaikka oikeasti hän sai 11 lähetystä. Minulla on oma kirjanpitoni, joka ei valehtele. Sekin riski rapajuoppojen kanssa pelaamisessa on, että he saattavat vasikoida. He eivät tunne pelin sääntöjä.

Vaikka syyttäjä väittäisi muuta, niin minun kauttani kulkeneet määrät olivat tällä kertaa pieniä. Olen käynyt kauppaa todella isoillakin määrillä, mistä kerron lisää tässä kirjassa myöhemmin. Nyt minulla saattoi olla kerralla päällä 10 000 Sustaa, siis Sustanolia, eikä muuta. Sustan sisäänostohinta vaihtelee 7,50–13 eurossa per kymmenen millin ampulli, ja myydessä siitä saa Suomessa vähintään 35 euroa ja katu-kaupassa ehkä 50–70 euroa. Sustan tyyppillinen käyttöannos

on kaksi millia viikossa, eli käyttäjä pärjää yhdellä ampullilla noin kuukauden.

Etenkin nettikaupassa riskinä on tietenkin se, että tuotteet ovat joko täysin väärää tai laimennettuja litkuja. Tällä kertaa sain Liettuasta todella hyvää tavaraa, ja Romaniastakin oli laatu keskivertoa parempaa.

Nykyäänhän dopingaineita käyttävät sellaisetkin tyypit, jotka eivät treenaa ollenkaan. Kasvuhormoni pitää äijän läskittömänä ja tiukkana, ja testosteroni takaa sen, että mulkku seisoo ja jaksaa bailata. 50–60-vuotiaat naiset kyselevät minulta usein, mitä pitäisi ottaa. Kasvuhormoni on nuoruushormoni, ja pieni mutta säännöllisesti otettu määrä testoa pitää libidon kunnossa. Suomessa tungetaan naisille estrogeenia, vaikka kannattaisi kokeilla pieniä määriä testoa.

Suomalaisessa dopingkaupassa liikkuu vuosittain kymmeniä miljoonia euroja, ellei nykyään jo satoja miljoonia. Käyttäjien määrä kasvaa koko ajan, sillä Suomessakin miesihanteeksi on nostettu yli-ihminen, joka on kaunis ja komea ja jaksaa mitä vaan ja milloin vaan. Kuntosaleilla 14-vuotiaat pojatkin juttelevat asiantuntevasti hormoneista, mikä minun mielestäni on paska juttu. Odottaisivat edes täysi-ikäiseksi.

Ennen kiinniottoani aloin tuntea, että jotain on tapahtumassa ja häkki saattaa taas heilahtaa. Olen lusinut niin monta kertaa, että osaan aavistaa. Kiinnijääminen nakutti takaraivossani, mutta en halunnut ajatella asiaa. Se kertoo paljon minun luonteestani: jos joku juttu pelottaa minua, en käänny ympäri ja pakene vaan päinvastoin lähden sitä kohti. Sitä paitsi en kai pohjimmiltani uskonut olevani enää mukana kaupanteossa, sillä olinhan ainakin omasta mielestäni lopettanut kovan rikollisuuden jo vuonna 2016.

Minulla oli harhainen ajatus siitä, ettei poliisilla tai tullilla ole mitään intressejä puuttua minun mitättömän pieniin hormonitouhuihini. Mutta totta kai KRP oli kiinnostunut minusta. KRP:tä on aina kiinnostanut minun tekemiseni: siellä on henkilöitä, jotka ovat jahdanneet minua suurella intohimolla viimeiset 30 vuotta.

KRP:ssä on laumoittain samanlaisia addiktio- ja friikki-tyyppisiä kuin mitä olen itsekin. Ainoa ero minun ja heidän välillä on varmaankin se, etteivät he ole vetäneet kamaa yhtä paljon kuin minä. Muuten he ovat samanlaisia kusi-päitä ja ryyppäävät paljon unohtaakseen ja sekoilevat siinä sivussa oikein urakalla.

Erytymisen lämmöllä muistelen sitä KRP-ukkoa, joka kaiken lisäksi paneskeli innokkaasti erään rosvokaverini entistä vaimoa.

Kiinnioton hetkellä olin töissä ja maailmani ja elämäni oli mielestäni aika normaali. En ajatellut enää rikollisella tavalla kuten ennen. Onhan dopingin käyttö Suomessa sallittua ja hallussa saa pitää pieniä määriä. Laskin oman toimintani siis lähinnä kaveripiirin puuhasteluksi.

”Teidän kaupoissa alkoi, kuule Tepsa, liikkua isosti rahaa, ja siksi siihen oli pakko puuttua”, eräs jepari kertoi minulle myöhemmin. Katsoin häntä hölmistyneenä. Jos isoa rahaa jossain liikkui, niin varmaankin lähinnä siellä nettipuolella. Minä en niitä rahoja koskaan nähnyt, ainaakaan enää viime vuosina.

Kaupanteossa täytin myös omaa tarpeellisuuden tunnetani, se on selvä. Kun lopetin konnatouhut sillä erää vuonna 2016, niin yhtäkkiä puhelimeni meni mykäksi ja minusta alkoi tuntua, ettei elämässäni tapahdu mitään. Niin kuin ei

tapahtunutkaan. En kestänyt sitä mielentyhjyyttä, vaikka olinkin opetellut raittiina ollessani kohtalaisen hyvät keinot ongelmien ratkaisuun. Nyt minulla oli iso ongelma, eivätkä keinoni riittäneet sen ratkaisemiseen. Aloin tuntea itseni täysin merkityksettömäksi ja olemattomaksi, eikä se ollut hyvä tunne, ei vittu todellakaan.

Tarkoitukseni oli pitää bisnes kohtalaisen pienenä. Sehän on tietysti veteen piirretty viiva, mutta fakta on se, että kaupankäyntini oli nyt nappikauppaa verrattuna siihen, mitä olin tehnyt aikaisemmin.

Pikkuhiljaa aloin kuitenkin lipsua ja homma alkoi saada minusta otteen. Eri tuotteet ja niiden määrät alkoivat lisääntyä, ja huomaamattani aloin suunnitella taas isompia kuvioita. Sain koko ajan todella paljon tiedusteluja eri ostajilta eli minua sysittiin takaisin siihen samaan suuntaan, mistä olin tulossa. Se tuntui aika vitun makealta, koska tiedän olevani hyvä näissä asioissa ja tämä on minun juttuni, on aina ollut. Mutta, kuten jo totesin, kävin kauppaa vain amatööritasolla. En ollut enää ammattilainen.

Perusongelmani on aina ollut addiktioluonne ja se, että mikään ei riitä ja kaiken pitää tulla heti ja nyt. Mottoni on ollut, että sitä mitä ei saa, se otetaan. Kiinnijäämistä en ole ikinä ajatellut enkä pelännyt. Olen aina tehnyt sen, mitä muut eivät ole osanneet tai uskaltaneet. Pollareita en ole ikinä pelännyt, ja aikoinaan sanoinkin poliisille, että ”Ampua te ette uskalla ja tiineeksi te ette minua saa, joten mitä te voitte tehdä?”

Aina minut ovat kuitenkin pysäyttäneet juuri viranomaiset. Kertaakaan en ole lopettanut mitään kuviota omasta halustani. Tai ehkä kokaiinikuvion minä lopetin

itse, kun tajusin, että se on tekemässä minusta liian armo-
toman sekopään. Koku sai aikaan sen, että minulta katosi
empatiakyky enkä tuntenut enää mitään eikä mikään tun-
tunut miltään. Se on vaarallinen tunne. Olen ylpeä siitä, että
sen kierteen minä sain katkaistua ihan omin avuin.

Laittomalla dopingkaupalla ansaitaan Suomessa vuosittain miljoonia euroja. Tämän alati kasvavan markkinan kummisetänä voidaan pitää Jyrki Tepsaa, joka tutustui itse dopingaineisiin voimailu-harrastuksensa seurauksena.

Tepsa kasvatti kaupankäyntiään määrätietoisesti 1980-luvulta lähtien ja tilaili lopulta dopingaine-lasteja Venäjältä, Baltiasta ja Balkanin maista saakka. Yhteistyökumppaneina Tepsalla oli muun muassa Venäjän mafia, jonka karskit toimintatavat tulivat hänelle hyvin tutuiksi. Tepsan kehittämän myynti- ja jakeluverkoston kautta kiellettyjä aineita ostivat niin Suomen urheilumaailman kirkkaimmat tähdet kuin kuntosalien sunnuntaitreenaajatkin.

Suomen dopingin kummisedän tarina on täynnä rikoksia, päihkeitä ja raakaa väkivaltaa mutta myös tragikoomisia tilanteita, ja se piirtää hätkähdyttävän kuvan dopingaineiden levinneisyydestä Suomessa.

ISBN 978-952-376-412-5 | 99.1
Kannen suunnittelu Susanna Appel
Kannen kuva Ari Lahti
www.bazarkustannus.fi